

AZ ÁTUTAZÓ

Ráérősen, nyugodtan vezette az autóját. Sok-sok év után most először tehetette meg, hogy nem utasításra, kötelessége teljesítése során kellett hajnalok hajnalán útnak indulnia. Csak gondolt egyet, és elindult, és az volt talán a legszebb az egészben, hogy sehhol se várták előre megbeszélt helyen és időben. Élvezte is ezt a váratlanul adódó új helyzetet, hiszen végre gyönyörködhetett a tájban, nem csupán gépiesen elsuhant mellette, mint eddig oly sokszor. Végtelen nyugalom hatotta át.

A kisváros főterére érve amint meglátta az eszpresszót, rögtön lelassított, majd bekanyarodott a parkolójába. Kiszállt, nagyot nyújtózkodott. A délutáni zápor friss illata még átjárta a teret, bár csupán néhány kisebb tócsa emlékeztetett a korábban beköszöntő égi áldásra. A nap vörös fényeivel a horizont aljára siklott, mint ha már nyugovóra szeretne térni végre, de azért makacsul dacolva várni akar vele még egy kicsit.

Teljesen meglepte, hogy alig néhány embert látott sétálgatni.

- Vajon miért ilyen néptelen ez a vidék - morfondírozott magában, de aztán belépett az eszpresszó ajtaján. A helyiség szinte teljesen üres volt, csupán a sarokban ült egy vendég, és azonnal látszott rajta, hogy nem az első ital van előtte.

A férfi találomra kinézett magának egy asztalt, és helyet foglalt. A pincérnő unottan támaszkodott a pultra, ezért nem is vette azonnal észre a frissen érkezett vendéget. Őt ez egyáltalán nem zavarta, sőt még kissé örült is annak, hogy nem rohanta le azonnal. Miután a pincérnő megfordult, odasétált az asztalhoz.

- Jó estét uram, mit hozhatok? – kérdezte.

- Ez a kisváros mindig ilyen kihalt? Alig látni néhány lézengő embert - kérdezett vissza, de aztán választ se várva rendelt.

- Egy kávét és egy üdítőt kérek - szólt határozottan a férfi.

- Jött volna a vízpart felől! A parkban nagy buli van, legalább tízezer ember tombol ott jelenleg - adott rövid tájékoztatást, majd azonnal visszakérdezett.

- Csak egy kávét és egy üdítőt?

- Igen, csak egy kávét és egy üdítőt! Vajon mi ebben a furcsa?

- Valójában semmi, csak nálunk ritkán szoktak ilyen rendelést leadni. Valamikor nagyon régen ugyan volt egy ismerősöm, na, ő volt az, aki soha nem volt hajlandó mást kérni, csak kávét és üdítőt. Még a születésnapjában se - szaladt ki váratlanul a pincérnő száján.

- Úgy tűnik, néha még a régi szép emlékek is képesek visszatérni - felelte unottan tűnő tekintettel a férfi.

A pincérnő arca kissé elpirult, elnézést kért, ha esetleg a szokásosnál bizalmasabb hangnemben szólt az idegenhez, aztán elindult a pulthoz.

Rövidesen letette a rendelést az asztalra, majd azonnal indult volna vissza, de a férfi váratlanul rákérdezett.

- Mondja, mi lett azzal az egykori vendéggel, aki ugyanúgy kávét és üdítőt rendelt, mint én, és most az érkezésemmel váratlanul felidéztem a múltból?

- Nem tudom, egyszer csak eltűnt és soha többé nem láttam. Egyébként meg miért faggat olyan dolgokról, amihez semmi köze? Egyáltalán kicsoda maga? – csattant fel váratlanul a pincérnő.

- Nézze, nem én hoztam szóba azt a bizonyos régi vendéget. Ha pedig válaszolnom kellene, akkor röviden úgy közelíteném meg, hogy én most éppen egy átutazó vagyok – szolt vissza a férfi, miközben látszólag közömbösen morzsolgatta ujjaival az abrosz szélét.

- Az meg miféle? Nincs valami egyértelmű, ennél értelmesebb válasza? – firtatta tovább a pincérnő, miközben úgy határozott magában, hogy ha már belefogott ebbe a párbeszédbe, megpróbál a végére jutni.

- A válaszom értelmes és éppen elegendő. Tudja, az átutazó egy olyan valaki, aki elindul valahonnan, aztán néhol egy kicsit meg-megáll, megpihen, majd tovább folytatja az útját valahova másfelé. Szinte olyan, mint a nagybetűs élet! - felelte határozottnak tűnő hangon a férfi.

- Nem hagyhatom annyiban, hiszen ki tudja miért, de folyamatosan ködösít, foghegyről adja a válaszait, tele kibogozhatatlan talánnyal. Ha már leálltam beszélgetni egy teljesen idegennel, akkor ennél többet érdemelnék, mert ez így nekem nagyon kevés és szokatlan. - folytatta a pincérnő.

- Éppen az előbb említettem, hogy hasonlít ez a jelenség nagybetűs élethez. Hiába várjuk, legtöbbször nem kapunk válaszokat a történéseinkre, csupán a talányok maradnak - lebegtette tovább a gondolatait a férfi.

- Még mindig nem győzött meg semmiről! Miközben mondja a magáét, mintha ismerős lenne a hangja valahonnan, de bizonyára ez csupán az én képzelgése, hiszen naponta rengeteg ember fordul meg nálunk. Most pedig itt ül előttem határozott önelégültséggel, ősz hajával, hosszú szakállával, a szemét meg egy sötét szemüveg takarja. Tényleg! Netán körözik, hogy ennyire látványosan elrejtette az arcát? Legalább a napszemüvegét venné le ebben a félhomályban, hogy láthassam végre a természetes tekintetét! - folytatta egyre felhevültebben a pincérnő

- Nem lehet, szemműtétem volt, az orvosom egy időre eltiltott az erős fénytől - válaszolt a férfi tétován és mégis megfontoltan megrágva a szavait.

- Igen, és akkor hogy tud mégis vezetni műtött szemmel? - adott hangot ismét kétkedéseinek a pincérnő.

- A napszemüvegben megengedte a doki - felelte a férfi, de a hangjából ekkorra már fogyni látszott a határozottság.

- Mondja asszonyom, találok itt a közelben valamilyen elfogadható szállást? - Úgy gondolta, hogy mindkettőjüknek jobb lesz pillanatnyilag, ha a beszélgetésüket más irányba tereli.

- A szezon közepén szinte lehetetlen váratlanul szobát kapni. Talán mégis megpróbálhatom, ugyanis szemben a téren van egy szállásadó ismerősöm. Átszólok neki, hátha sikerül - közölte váratlanul segítőkészen a pincérnő. Bár az is megfordulhatott a fejében, hogy siker esetén végre megszabadulhat ettől az egyre kellemetlenebbé váló idegentől.

A férfi olyannyira elkalandozott a gondolataiban, hogy észre se vette, amikor a másik asztaltól eltávozott az egyetlen vendég.

A pincérnő kis idő múlva mosolyogva közelített hozzá, ám az idegen nem várta meg, hogy az asztalához érjen.

- Ha megenged egy újabb személyes megjegyzést, akkor nem titkolhatom el, hogy a mosolya különösen széppé varázsolja az arcát. Viszont azonnal feltűnik számomra, hogy a

tekintetében ott lapul egy letagadhatatlan szomorúság, mintha egy eltitkolt vágyat, meg nem valósuló álmot vagy éppen egy régóta féltett titkot rejtene.

- Én csak egy hírrel tértem vissza, úgyhogy ezt most miért tartja fontosnak elmondani nekem? Bizonyára egy cseppet sem érdekli, hogy füttyülök a véleményére. Vajon honnan ez az egész estére állandósult késztetése, hogy kitartóan velem foglalkozzon? Miért hiszi, hogy erre az ártatlannak gondolt játékára szükségem van? Nem kértem és nem is kérem arra, hogy szóljon hozzám, beszélgetést kezdeményezzen. Nincs szükségem arra, hogy feleslegesen bosszantson! Remélem, hogy végre szót értünk, és csendben marad. Egyáltalán miért tért be hozzánk? Egyáltalán miért éppen ide tért be? - kivörösödött arccal, és a tekintetén nem kevés kétségbeeséssel hallgatott el a pincérnő, miközben egyre inkább kiszolgáltatottnak érezte magát. Egy csendes, békés estére számított, kevés vendéggel, hogy aztán a zárórát követően nyugodtan mehessen haza. Erre tessék, betoppan ez az idegen, és egy pillanatig se hagyja békén!

- Kár, hogy megint bántónak vagy sértőnek találta az észrevételemet. Én csak őszinte szerettem volna lenni. Nem szégyen és nem is szabad leplezni azt, ha valakinek szomorúan mosolyog a szeme. Bizonyára nem mindig volt így, de valamikor egyszer csak hivatlanul megjelent, és makacsul oda bilincselte magát a tekintetére. Felesleges a mentségek, okok keresése. Mindenki változik az idő során, ám ha nem is egyformán valljuk be, de legbelül egy kicsit mégis végig ugyanazok maradunk, mint akik voltunk. Így lehetünk a gyerekkorunkkal is. Gondtalanul végigjártsszuk, de aztán valamikor váratlanul felnőtként kezdünk először visszaemlékezni arra, hogy milyen jó is volt az az időszak - próbált békés hangot ütni a férfi, de nem járt sok sikerrel.

- Jó lenne, ha végre befejezné. Semmi értelmét nem látom ennek az egésznek. Amiket mond, azok számomra csak értelmetlen, tartalom nélküli, üres szavak - szakította meg a férfi gondolatmenetét a pincérnő.

Térjünk végre vissza az előbbi kérésére. Talán lesz egy jó hírem, de egy kicsit várni kell még arra, hogy igaz is legyen.

Az ismerősömhöz ugyanis az egyik vendége még nem érkezett meg a korábban lefoglalt szobába, nem is jelezte, hogy miért maradt távol, ezért legfeljebb még egy órát vár, és ha nem változik semmi, akkor utána átmehet hozzá az éjszakára.

- Ez nagyszerű! - ujjongott fel szemmel láthatóan a férfi. Ennek annyira örülök, hogy máris meggondoltam magamat. Hozzon nekem egy dupla whiskyt, meg amit szívesen fogyasztana velem!

Remélem, hogy koccintunk egyet - nézett kérően a pincérnőre.

De nem velem! Idegennel nem koccintok csak úgy, rögtön az első felkérésre! Már többször felvettem az este során, hogy egyáltalán miért éppen ide tért be? Ez egy nyugodt kisváros. Itt nem történnek nagy dolgok az emberrel, de éppen az a jó. Nem szokták idegen átutazók megzavarni ezt a békés egyensúlyt! Főleg nem az én lelkemben!

- Sajnálom, hogy ennyire határozottan tiltakozik! Én csupán baráti szándékkal javasoltam egy teljesen ártatlan koccintást. Közben beszélgethetnénk egy kicsit. Vendég sincs már és a záróra is odébb van még. A végén még az is előfordulhatna, hogy valami szépet, kedveset, érdekeset is mondanánk egymásnak. Természetesen nem erőltetem, bár akár az is megtörténhetne, hogy ez az apró kis koccintás örök élményként maradna meg mindkettőnk számára. De igaz van, egy idegen átutazónak minden pillanatban tudnia kell a helyét!

Azért talán utoljára mégis bátorkodnék visszatérni a korábbi kérdéseimre! Az a fiú valóban soha többé nem jött vissza ebbe a kisvárosba? Tudja, ha már szóba került, egyre inkább érdekelné a története. Az ilyen titokzatos, befejezetlennek tűnő sorsok általában a legtöbb ember életében viszonylag gyorsan a feledés homályába merülnek. De én nem engedném el ennyire könnyedén. Miért ne járnánk a végére? Elvégre bőven van időnk! – fordult a férfi kérően a pincérnő felé.

- Már megint kezdi? Mit faggat, miért adja elő nekem kéretlenül is az okosat! Törődjön a saját dolgaival! Ismételten meg kell kérdeznem, hogy ki maga? Mégse bűnöző, hanem esetleg megbízta valaki, hogy kotorásson a múltamban? Vénülő fejjel már lehetne ennél fontosabb elfoglaltsága vagy küldetése is ennél! - fakadt ki a pincérnő ellentmondást nem tűrően, miközben egészen közel hajolt a férfi arcához.

- Bocsánat! Azt hiszem, Önnek teljesen igaza van. Az esti párbeszédünk során kialakult nem éppen szeretni való hangulat végén pedig a további társalgásunkat most már én is teljesen feleslegesnek tartom. Legjobb lesz, ha máris fizetek és távozom. Kérem, hozza a számlámat!

A pincérnő pillanatokon belül letette elé a csáróba helyezett számlát, aztán, mint akinek halaszthatatlanul fontos és elengedhetetlenül sürgős dolga akadt, szó nélkül elsietett a raktárba.

A férfi a még mindig érintetlen whiskys pohár mellé helyezte az üdítős majd kávé poharat is, aztán fizetési kötelezettségének eleget téve fölállt, és lassú, de határozott léptekkel, köszönés nélkül lépett ki az eszpresszó ajtaján.

A rövidesen visszaérkező pincérnő meglepetten tapasztalta, hogy az idegen elment.

- Csak nem távozott fizetés nélkül? Bár ahogy megnyilvánult az este során, simán kinézem belőle azt is, hogy a pillanatnyi helyzetet kihasználva váratlanul lelépett - villant be azonnal a gondolataiba, így aztán gyorsan az asztalhoz lépett, és felemelte a csárót. Megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a fogyasztás mértékét jóval meghaladó összegű pénz lapult benne. Aztán váratlanul valami szokatlan dologban akadtak meg az ujjai. A papírpénzek alatt egy régi, kopott fénykép bújta meg, amelyen azonnal látható volt, hogy meglehetősen gyakran nézegették az idők során.

Rajta két vidám, önfeledten mosolygó fiatal ült egy asztalnál. Döbbsen vette észre, hogy az egyik fiatal, a nagyon mosolygós szemű lány nem más, mint ő.

Mellette a szintén nagyon mosolygós arcú fiú előtt pedig egy kávé és egy üdítős pohár pihent az asztalon.

Másodpercekig állt mozdulatlanul ledermedve, majd még mielőtt bármi történhetett volna vele, hirtelen arra eszmélt, hogy az eszpresszó parkolójában feldübörög egy autó motorja. A pillanat tört része alatt felocsúdott, elkezdett rohanni, szinte kitépte helyéből a bejárati ajtót, de amikor végre az eszpresszó elé ért, már csupán egy távolodó autó hátsó lámpáinak egyre inkább elhalványuló fényeit láthatta.